

Zgodba *Ježek Plešek in ježka Nežika* je iz knjige **Pravljčarija pod Triglavom Kristine Menih** (Planinska založba PZS, 2018).

Ježek Plešek in ježka Nežika

Nekega čudovitega dne je v dolini Zapotoških slapov družina planinskih ježev priredila veliko ježjo veselico. Njihova številna rodbina se je povečala za novega člana. Jedlo se je, pilo, pelo in bilo je res neznansko veselo! Nad mičkenim puhastim ježkom sta bila še posebno navdušena njegova mama in očka. Mamica ga je v silni radosti tako močno stiskala k sebi, da ga je vsega popikala s svojimi bodicami, očka pa se je objema k sreči vzdržal. No, ježek je vse mamino pikanje junaško prenašal in ni niti enkrat zajavkal, saj se je rodil z veliko mero potrpežljivosti. Ta lastnost mu je v življenju, ki ga je čakalo in o katerem mali jež ob rojstvu ni imel niti najmanjšega pojma, še kako prav prišla ...

Čas je bežal in hitel kot pač leti čas, ježek pa je rasel. Ampak namesto z bodicami je bil še vedno porasel zgolj z nežnim puhom. O bodicah, v katere so bili oblečeni vsi njegovi sorodniki, prijateljski in znanci, ni bilo ne duha ne sluha, zato se je ježka sčasoma prijelo ime Plešek. Saj je bil res plešast kot glava kakšnega postaranega profesorja! Ježek je bil zaradi tega zelo nesrečen. Tudi on si je želel biti enakomerno poraščen z bodicami. Tudi on si je želel imeti oklep, ki bi ga branil pred sovražniki. Tudi on si je želel na ostre bodice natakniti slasten sadež in ga prinesiti domov za večerjo in sploh: želel si je biti tak kot vsi drugi ježki. Seveda je mamica kmalu opazila ježkovo nelagodje, zato ga je vsak dan znova bodrila.

»Plešek moj, ti si pač nekaj posebnega! Bodi ponosen, da si drugačen od drugih. To ni kar tako, biti jež in ne imeti bodic. Saj te bomo mi branili, če ti bo kdaj pretila nevarnost, zato se nič ne boj in bodi vesel, da si živ in zdrav,« mu je šepetala med pestovanjem.

Tako mu je prigovarjala njegova mama in ga je s svojim bodrenjem spravljala v le še večji obup. Plešek je zaradi svoje drugačnosti postajal vsak dan bolj potr. Pa še njegovi prijatelji so se mu pogosto posmehovali za nameček. So mu pravili, da je navaden mehkužec, bolj podoben alpskemu svizcu kot ježu. Ko so se igrali ježje igrice, se je vsak ježek zlahka zvil v kepico in se ob tem prelevil v bodičasto kroglico, le ježek Plešek je spominjal na žogico za tenis. In spet so se vsi smejali njegovi drugačnosti ...

Ježek Plešek in ježka Nežika iz Pravljičarije pod Triglavom - ilustracija Jerneja Kovača Myinta

Ježek Plešek se je začel umikati družbi. Najraje je mirno ždel skrit v kakšnem grmu, od koder je opazoval naravo. Včasih je odhlačal do katerega izmed Zapotoških tolmunov in občudoval igrive, zale vile, ki so se ogledovale in plavale v kot led hladni vodi. O, kako prelestne so bile! Lahkotno so poplesavale in se vrtele v kolu. Njihova prozorna krilca so se lesketala v mavričnih barvah, s svojimi zvonkimi glasovi pa so Pleška spominjale na spomladansko žuborenje gorskih izvirov. O, kako je užival v njihovi družbi in takrat mu je bilo prijetno pri srcu, čeprav je bil sam.

»Hov, hov, hov, » je Plešek nekoč zaslišal pasji lajež. Uh, kako se je prestrašil, ko se je obrnil in pred seboj zagledal velikanskega psa.

»Če bi imel bodice, bi se brž zvil v klopčič in prav nič se ne bi bal,« je mislil sam pri sebi ježek Plešek, ko je togo obstal pred pasjo zverino. Skoraj gol se je v svojem puhu tresel kot šiba na vodi in čakal, kaj bo.

»Hov, hov, hov. Kdo si?« se je slednjič oglasil kot Plešek presenečen pes.

»Jjjjaaaazzzz sssem jeeeeēžek Plešek,« je jecljajoč izdaval ježek.

»Ha, ha, ha, ti si ježek, ja. Ma kakšen ježek neki, saj nimaš bodic! Ravno včeraj me je eden zbodel v gobček. Poglej, še zdaj je natekel, a vidiš?« mu je odgovoril pes in mu pokazal svoj nabuhli smrček.

Ker ga je zverina prijazno gledala, ji je Plešek prijazno pokimal, se opogumil in jo vprašal: »Kdo si pa ti?«

»Oh, saj res, sploh se nisem predstavila. Jaz sem pitbulka Dixie. Ampak nikar se me ne boj, ker nisem zlobna in tudi popadljiva ne. Veš, mene se vsi bojijo, čeprav še nikoli nisem nikogar ugriznila, zato sem pogosto osamljena in brez družbe. Če si za, lahko midva postaneva prijateljca.«

Res sta se sčasoma spoprijateljila, ježek brez bodic in pitbulka. Dixie se Plešku nikoli ni rogala, nikoli se ni norčevala iz njegove drugačnosti, ampak je bila celo navdušena nad njo. S puhastim ježkom se je namreč lahko igrala kot z žogo. Ježek se je zvil v klopčič, ona pa ga je s smrčkom kotrljala sem in tja, da sta se smejala in zabavala oba. Ampak nekoč se je pripetila tudi manjša nezgoda. Na gozdni poseki, kjer sta se igrala, so ležala debela debelih smrek in borovcev. Ježek se je ravno stisnil v klopčič, Dixie pa ga je kot po navadi dregnila s smrčkom, da je smejoč se poletel visoko v zrak. Frčal je tja gor, visoko in še višje, in če bi imel krila, bi kar poletel od radosti nad svobodo, ki jo je občutil v zraku. Toda ob padanju navzdol se je revež tako nerodno ujel na velikem smolnatem madežu, ki ga je izpustilo eno od posekanih debel, da ni mogel ne naprej ne nazaj.

»Oj ojoj, ujel sem se v smolo, Dixie, pomagaj mi,« je zavpil, upajoč na prijateljičino pomoč. K sreči sta potem imela srečo oba: ježek zato, ker so ga pitbulkini močni zobje brez težav izvlekli iz smolnega lepila, ona pa, ker se ni tudi sama s smrčkom nalepila nanj. Med takimi in drugačnimi prigodami in pustolovščinami sta ježek Plešek in pitbulka Dixie skupaj preživela svoje otroštvo in tudi najstniška leta. Ježek je sčasoma sprejel svojo drugačnost in za povrh postal tudi zelo pogumen in samozavesten, pitbulka pa je bila zadovoljna, da je končno našla tako zabavno družbo.

Ampak ker življenje nikoli ne počiva in nenehno teče dalje, se je nekoč primerilo, da je Dixie na enem od morskih sprehodov z gospodično spoznala imenitnega pasjega lepotca, pitbula Arona, in se tako noro zaljubila vanj, da se je, kot bi odrezal, vse spremenilo ... Ves svoj čas je pitbulka namenila svoji ljubezni in mladičkom, ki so se skotili, in ob tem čisto pozabila na planinskega prijatelja ježka. Plešek je kar čez noč ostal sam. Pestila ga je huda žalost, ki se ji je pridružilo še razočaranje nad prezaposleno prijateljico. Prepustil se je toku življenja in sčasoma odkril novo veselje. Plešek je začel zahajati v gore in planinariti. Čedalje pogosteje se je odpravil proti Kriškim podom, pa do Luknje, na Ozebnik in nazaj dol v Trento. Tudi proti Lepeni je pogosto odhlačal in se včasih ustavil na planini, kjer se je pasla čreda krav in kjer so mu pastirji ponudili skodelo polnomastnega sladkega mleka.

Leto se je obrnilo. Dixiejini mladički so odšli od doma in ona je spet našla čas za svojega planinskega prijatelja. Sestajala sta se ob mraku na robu gozda ali pred gospodičnino planinsko hišico ter obujala spomine na skupne dogodivščine.

Plešek pa je kar sam še vedno pogosto planinaril. Čeprav ni imel posluha, si je včasih zabundal kakšno otožno melodijo in sanjaril z odprtimi očmi. Veliko prijetneje bi bilo, če ne bi sam samcat kolovratil naokoli, je pomislil, a že hip zatem izklopil melanholične misli, saj mu je bilo jasno, da bo do konca življenja ostal sam. Namesto da bi si poiskal družico, je raje ubiral

samotne steze planinskih brezpotij, prečil gorske senožeti in se vzpenjal na vrhove najvišjih gora...

Nekega jutra je ravno koračil čez manjši ledenik, ko je pod seboj zaslišal zares zelo obupan glasek:

»Na pomoč! Na pomoč! Pomagajte mi, prosim, pomagajte!«

Stisnjen v kepico se je brž pognal po ledeni ploskvi navzdol in se ustavil tik pred lastnico prestrašenega glasu. Ježek se je znašel pred manjšim kupčkom obupa. No, resnici na ljubo je bila v ta kupček stisnjena mlada ježevka Nežika, ki se je s svojimi gostimi bodicami tako močno zapičila v sneg, da se sama nikakor ni mogla izkopati iz mrzlega objema. Ko pa jo je za šapice povlekel pogumni Plešek, je bila hitro rešena! No, rešena je bila res, ampak kaj, ko se je ob padcu poškodovala in si zvila zadnjo tačko. Še dobro, da je bil Plešek močan jež, zato je Nežiko, ki je svoje ime dobila zaradi izjemne nežnosti, kot za šalo dvignil v zrak in jo odnesel na varno v svoj brlog. Položil jo je na slamnato ležišče, ji pripravil nekaj slastnega za pod zob, potem pa jo oddrobil na plan po zdravilo za zvito šapico. Pleško je na svojih planinskih izletih vedno opazoval naravo in rastlinje. Še posebno so ga zanimale zdravilne zeli, zato ni čudno, da je z leti postal pravi ježji strokovnjak za zelišča. No, tokrat je na planinskem travniku nabral ozkolistnega trpotca, ga malo pomečkal, zamešal z glino in s tem obložil Nežikino tačico. Obkladke je redno menjaval in Nežika si je precej hitro opomogla.

Ranocelnik Plešek in okrevajoča Nežika sta se v tistem času veliko pogovarjala. Drug drugemu sta zaupala svoje najbolj vesele in tudi najbolj žalostne izkušnje, smejala sta se skupaj, spala sta skupaj in počela še marsikaj ... Recimo: Nežika je s svojimi bodicami enkrat tako požgečkala Pleška, da bi se skoraj polulal od smeha. Pleška pa je vsakič, ko se je močno zazrl v Nežikine lepe oči, spreletela takšna vročica, kakršne še nikoli ni občutil. Še dobro, da se je zaupal svojemu očetu, ki mu je namignil, da je najbrž kriva ljubezen. In res je bila! Plešek se je zaljubil v Nežiko! In Nežika je bila do ušes zaljubljena v Pleška. Zato boste zdaj brez težav uganili nadaljevanje. Res se je zgodilo točno tako, kot si zdajle mislite: ker sta se Plešek in Nežika zaljubila, ni preteklo veliko planinske vode do takrat, ko sta naznanila, da se bosta vzela. Na poroko sta poleg vseh svojih sorodnikov povabila tudi Dixie, Arona in njune živahne mladiče. Jedlo se je, pilo in pelo, da je bilo zares veselo, kot se za pravo ohcet tudi spodobi ...

Za konec pa naj vam prišepnem, da sta Plešek in Nežika kmalu po poroki postala starša. Njuni otroci so bili nekaj posebnega. Vsak od njih je namreč podedoval očetov pogum in potrpežljivost in mamin gosti bodičasti kožušček, za povrh pa srce, polno veselja do življenja.